

ΛΑΡΙΣΑ
120
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΕΛΛΑΣ

ΑΓΩΝΑΣ

“Ἄλωνίζου τὸν καλὸν αἰῶνα τῆς ωίστεως” (Α’ Τιμ. 6,12)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ-ΕΤΟΣ ΙΑ'-ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 125 -ΤΙΜΗ: 0,015 ευρώ
ΔΙΕΥΘΥΝΗ: ΛΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 1603, ΛΑΡΙΣΑ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2007

Ο ΑΝΑΣΤΕΝΑΓΜΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Η μαρτυρία της Κανάς Διαθήκης Το περιστατικό του αναστεναγμού του Κυρίου Ιησού Χριστού διασώζει μόνο ο Ευαγγελιστής Μάρκος. Το καταγράφει στο Ευαγγέλιο Του όχι με το ουσιαστικό «αναστεναγμό», γιατί τέτοιο ουσιαστικό δεν υπάρχει σε κανένα από τα 27 βιβλία της Κανάς Διαθήκης, αλλά με τη μετοχή αορίστου «αναστενάξας» του ρήματος αναστενάζω. Το συνώνυμο όνομα «στεναγμός», που απαντά στην Πράξεις των Αποστόλων (7,34) και στην προς Ρωμαίους επιστολή (8, 26), καθώς και στην ρηματικού τύπου του συνώνυμου ρήματος στενάζω, που απαντούν στο Ευαγγέλιο του Μάρκου (7, 34), στην προς Ρωμαίους επιστολή (8, 23), στη δεύτερη προς Κορινθίους επιστολή (5, 2,4), στην προς Εβραίους επιστολή (13, 17) και στην επιστολή Ιακώβου του Αδελφοθέου (5, 9), δεν έχουν καμία «συγγενική» σχέση με ό,τι εκφράζει η μετοχή «αναστενάξας», που είναι μοναδική στην Κανά Διαθήκη.

Και είναι αξιοπρόσεκτο ότι ο Ευαγγελιστής Μάρκος δεν έχει απλά τη μετοχή «αναστενάξας», αλλά τη συνοδεύει με τη δουκή: «τῷ πνεύματι», προκειμένου να δώσει έμφαση στο μέγεθος του αναστεναγμού.

Ο αναστεναγμός του Κυρίου δεν ήταν ένα επιφανειακό ξέσπασμα κειλέων γι' αυτά, που άκουγε γύρω Του, αλλά ήταν αναστενάμος «εκ βαθέων». Συμπτείχε όλο το πνεύμα Του. Έβγαινε μέσα από τα κατάβαθμα της ψυχής Του. Ήταν ιοχυρός συγκλονισμός της θεανθρώπινης ύπαρξης Του.

Πότε και πού έγινε ο αναστεναγμός του Χριστού

Ο Χριστός, κατά τον Ευαγγελιστή Μάρκο, βρισκόταν σε κάποια ερημητική περιοχή, κοντά στη λίμνη Γεννησαρέτ, όπου τέλεσε το θάύμα του χορτασμού των «τεφρακισκίων» ανδρών (= τεσσάρων χιλιάδων).

Το θάύμα αυτό το αναφέρουν μόνο οι Ευαγγελιστές Μάρκος (8, 1-9) και Ματθαίος (15, 32-38). Άλλο είναι το θάύμα του χορτασμού των «πεντακισκιλίων» (= πέντε χιλιάδων), για το οποίο κάνουν λόγο και οι τέσσερις Ευαγγελιστές (Ματθ. 14, 15-21, Μάρκ. 6, 35-44, Λουκ. 9, 12-17 και Ιω. 6, 5-13). Ο Ευαγγελιστής Μάρκος τοποθετεί χρονικά το σημείωση του αναστεναγμού του Κυρίου μετά την τέλεση του θάυματος του χορτασμού των τεφρακισκίων ανδρών.

Όταν δε ο Κύριος απόλυτος το πλήθος των τεσσάρων χιλιάδων ανθρώπων, μπήκε στο πλοίο και πέρασε στην απέναντι πλευρά της λίμνης Γεννησαρέτ, όπου βρίσκονταν τα μέρη Δαλμανουθά, που και αυτά αναφέρονται μόνο από τον Ευαγγελιστή Μάρκο (8, 10). Εδώ έγινε ο αναστεναγμός του Χριστού.

«Καὶ αναστενάξας τῷ πνεύματι αυτοῦ λέγει.
Τί πγενεά αὕτη σπημείον επιζητεῖ;
Αμήν λέγω υμίν, εἰ δοθήσεται τῇ γενεᾷ
ταύτη σπημείον».
(Ιησούς Χριστός: Μάρκ. 8, 12)

Η πρόκληση του Χριστού
Στα μέρη Δαλμανουθά προκλήθηκε ο Χριστός. Εδώ κατέφθασε μία ομάδα Φαρισαίων (ο Ματθαίος κάνει λόγο και για Σαδδουκαίους). Στη σύγχρονη γλώσσα θα μπορούσαν ανενδοίαστα να ονομαστούν «ψυστοί πρά-

Ο αναστεναγμός του Κυρίου δεν ήταν τυχαίος. Όπως είπαμε και πιο πάνω, ήταν αποκύμα της πρόκλησης, που δέχθηκε από τους Φαρισαίους. Κι ήταν αναπόφευκτος. Ο Χριστός ως Παντογνώστης, λόγω της υποστατικής ένωσης της ανθρώπινης φύσης

Ο Ιησούς διδάσκων, τοιχογραφία Ι.Μ. Διονυσίου Αγίου Όρους

κτορες» του Ιουδαϊσμού. Φαίνεται καθαρά όπι παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα τις κινήσεις του Χριστού. Ο ερχομός τους στα Δαλμανουθά δεν ήταν καθαρός. Δεν ήταν προς συνάντηση του Χριστού, για να Τον ακούσουν καλοπροαίρετα, να μετανοήσουν και μεταμορφωθούν εσωτερικά, αποβάλλοντας τον παλαιό άνθρωπο, και γίνουν πιστά μέλη της Βασιλείας του Θεού, που εγκαιγίαζε στον κόσμο ο Μεσσίας Χριστός. Ήρθαν και τώρα, για να Τον πειράξουν, να Τον παγιδεύσουν και Τον διαβάλουν επειπλέον στο λαό ως αφερέγγυο και ύποπτο πρόσωπο. Και ποιό ήταν το πείραγμά τους; Του ζήτησαν να τους δείξει σπημείο από τον ουρανό, ήτοι κάποιο ιρανικά θάύμα, που θα αποδείκνυε, φυσικά, την θεϊκή Του αποστολή. Πίστευαν ενδόμυχα, ότι ο Χριστός δεν θα μπορούσε να τους δείξει τέτοιο σπημείο από τον ουρανό, όπως λ.χ. το μάννα, που έδειχε στην έρημο ο Θεός με την επίκληση του Μωυσή, κι έτοι μια θαύμαστά θα ουθούν. Και μόνο στα Δαλμανουθά βρήκαν την ευκαρία να πειράξουν τον Χριστό.

Το πείραγμα των Φαρισαίων ήταν αδικαιολόγιο. Εκδήλωμα αρρωστημένων και σκοτεινών συνειδήσεων. Δεν άκουσαν και δεν είδαν τόσα θαυμαστά σπημεία, που επιέλεσε ο Κύριος στον χώρο της Παλαιότητας; Ή, αν ήταν παρόντες στο θάύμα του χορτασμού

των τεφρακισκίων, δεν είδαν να επαναλαμβάνεται το θάύμα με το μάννα, με το οποίο ο Θεός έθρεψε στην έρημο την στρατιά των Ιουδαίων με την επίκληση του Μωυσή;

Γιατί οι κουφοί και τυφλοί ζήτησαν σπημείο από τον ουρανό; Τόσα άκουσαν και είδαν οι ασύνετοι και δεν πίστευσαν. Παρέμεναν υποδουλωμένοι στην δολιότητά τους, την υποκρισία τους, την πάρωσή τους, την αποστία τους. Πιστά έκγονα και όργανα του Σατανά. Αυτός μένει μετά την πώση του αμετανόπτο στους αιώνες, δόλιος, υποκριτής, ψεύτης και ανθρωποκίνος. Η πάρωσή του είναι βαθιά και αθεράπευτη.

Έτοι και η πάρωση των Φαρισαίων ήταν βαθιά και αθεράπευτη. Εκβλάστημα του Σατανά. Θα παρέμεναν αμετανόπτοι και δεν θα άλλαζαν πορεία ζωής, έστω κι αν τους έδειχνε από τον ουρανό πιό τραντάχτιο σπημείο από τον χορτασμό των τεφρακισκίων.

Ήταν, λοιπόν, να μην αναστενάξει «εκ βαθέων» ο Χριστός; Ήταν να μην ελέγξη έντονα τους δόλιους ουζητητές Του; Τους είπε: «Τί πγενεά αὕτη σπημείον επιζητεῖ;» (= Προς τη γενεά αυτή (των Φαρισαίων) ζητεί θάύμα από τον ουρανό, για να πιστοποιήσει την θεϊκή μου δύναμη, αφού δεν πρόκειται να πιστεύσει); Κι ο Κύριος έκλεισε τη ουζήτηση λέγοντας ότι δεν θα ικανοποιήσει το δόλιο αίτημά τους. «Αμήν λέγω υμίν, εἰ δοθήσεται τῇ γενεᾷ ταύτη σπημείον». (= Σας λέγω με βεβαιότητα, ότι δεν θα δοθεί σπημείο στη γενεά αυτή).

Όσα σπημεία κι αν έδειχνε ο Χριστός στη γενεά αυτή (των Φαρισαίων), και αγγέλους ακόμη να κατέβαζε στη γη, δεν θα πίστευαν καθόλου, γιατί ήταν πωρωμένοι, γιατί ήταν πνευματικά αναίσθητοι. Η αμετανόπτηση τους ήταν βαθιά και αθεράπευτη. Γι' αυτούς θα ήταν ανώφελο και άχρηστο και το πιο λαμπερό σπημείο από τον ουρανό. Απέναντι σε μια τέτοια σάση ζωής, που ήταν θεληματική δουλεία στον Σατανά, ο αναστεναγμός του Χριστού – έκφραση λύπης και αγανάκτης μαζί – ήταν αναπόφευκτος, ήταν απόλυτα δικαιολογημένος.

Ο αναστεναγμός του Χριστού διαχρονικά Πέρα από τα μέρη Δαλμανουθά της Παλαιότητας έρχεται και ακούγεται καθαρά ο αναστεναγμός του Χριστού. Το «αναστενάξας τῷ πνεύματι», που διασώζει ο Ευαγγελιστής Μάρκος, δεν ακούστηκε τότε μόνο. Έχει διαχρονική ισχύ. Ακούστηκε σ' όλους τους κατοικούσις αιώνες, όταν οι κατά καιρούς Φαρισαίοι (αριθητικοί, ψευδοπροφήτες, ψευδαπόστολοι και ελεείνοι αντιπρόσωποι του Χριστού στη γη), που δεν έλειψαν ποτέ, περιπατώντας παντούτοποις τον Χριστό, τους γνήσιους αντιπροσώπους Του στη γη και τον